

[Ellemann-Jensen]

til at knibe, og så bliver det nødvendigt med nye indgreb. Og så får statsministeren brug for den erkendelse, som skinnede igennem i dag, af, at dette trods alt ikke løste problemerne.

Jeg stillede et andet spørgsmål til statsministeren, spørgsmålet om, hvorvidt statsministeren med hele sin erfaring fra arbejdsmarkedet virkelig tror på, at man kan holde lønudviklingen i ro, når man giver garantibetalingen den foreslåede betydelige stigning, og når man ikke kommer med nogen kontrol- og sanktionsforanstaltninger. Statsministerens svar var, at garantibetalingen godt nok stiger, men den er stadig ikke ret stor; den er kun på 35 kr. 75 øre i timen. Selv om det er 16.000 kr. mere om året, end gennemsnitslandmanden tjener, giver jeg statsministeren ret i, at det ikke er ret meget. Der er bare den ubehagelige kendsgerning, at der nu engang er en række produktioner her i landet, der ikke kan betale mere til de mennesker, der skal lave dem, og derfor står vi over for valget enten at opgive de produktioner og eksportere arbejdspladserne til udlandet eller at acceptere, at vi ikke kan køre med nogle lønninger, der er voldsomt meget højere end omverdenens. Og når statsministeren bare henviser til, at arbejdsgiverne må stå imod det lønpres, som vi ved i disse dage og timer vokser op rundt omkring på arbejdspladserne, synes jeg ikke, det er en regering værdigt på den måde at skabe en uholdbar situation for den enkelte virksomhed og så bare sige: det slagsmål må I selv tage, vi vil ikke hjælpe jer ved at komme med de samme sanktioner, som vi i øvrigt putter i prislovgivning og alt muligt andet. Det er at lade det erhvervsliv i stikken, som man påstår man vil hjælpe.

Statsministeren har, kan man vel sige, fået smidt sin helhedsplan i hovedet igen i folketinget i dag, og det nytter ikke, at statsministeren trøster sig med, at man bliver angrebet både fra højre og fra venstre. For det, at man bliver angrebet fra begge sider, giver nu engang ikke én ret, og det fører nu engang ikke til, at der er de tilsigtede virkninger i den plan, man lægger frem.

Men hvad er så konklusionen af, at statsministeren har fået sin plan kasseret? Ja, der er en vis opblødning, forstod jeg. Statsministeren sagde nu, at det ikke er ultimativt læn-gere; det har det ellers været de foregående

dage, og vi skal da med interesse prøve at se, om vi kan få pillet nogle skadelige ting bort.

Men jeg må anholde, når statsministeren siger, at ØD ikke har noget med socialisme at gøre. Det, man foreslår her, det er jo to forskellige smutveje til en ØD-ordning, der grundlæggende rummer de samme ting som i det oprindelige lovforslag og det oprindelige forslag fra LO. Der er tale om, at man vil bruge disse 10-11 mia kr. i ATP-fonden til en ØD-fond styret af LOs ledelse, og der er tale om, at man via overskudsdelingen vil opbygge en fond. I bemærkningerne til det beslutningsforslag, vi skal behandle her i de kommende dage, står der så sandelig, at man om et par år skal tage det op igen for at se, om man ikke også kan finde andre kilder at øse af for at få opbygget disse fonde. Sådanne fonde bryder nu engang grundlæggende med den økonomiske struktur, vi har her i landet, i socialistisk retning.

Statsministeren sluttede med at tale om de bemærkninger, jeg var kommet med, om, at landet ville være forarmet om 10 år, hvis man nøjedes med at forsøge en gennemførelse af det, regeringen lægger frem her, og statsministeren afviste disse betragtninger med, at det ikke har noget med helhedsplanen at gøre. Ja men så har statsministeren altså slet ikke forstået den snak, som hans egen tidligere finansminister har været inde på, om afrundens rand. Den forarmelse, vi kommer ud i, vil vi netop komme ud i, hvis vi ikke nu i god tid, mens vi endnu selv har styr på de indgreb, der skal foretages, forsøger at standse den voldsomme stigning i udlandsgælden, som ikke bliver standset effektivt med de indgreb, man lægger frem her.

Jeg skal slutte med at minde om, hvad det var, Stauning vistnok skulle have sagt i sin tid, da Kanslergadeforliget var gennemført. Stauning sagde: der røg et par principper, men landet blev reddet. Medmindre statsministeren afgørende ændrer signaler, så vil det vel ende med, at historien må sige om statsminister Anker Jørgensen, at landet røg, men principperne blev reddet.

Poul Schlüter (KF):

Jeg har et par enkelte bemærkninger i anledning af hr. Niels Helveg Petersens tale.

Hr. Niels Helveg Petersen mente, at den indkomstpølitik, regeringen nu lægger frem,